

sani naprej, on pa za njim. To je šlo kakor blisk; predno se je kmet zavedel, sta bila v dnu. Repoštev mu pomaga peljati sani še do doma, stopi v sobo in se zadovolji s tem, kar so mu dobri ljudje — drv veseli — prinesli na mizo. Kmet mu dá tudi nekaj petic za trud in gotovo bi mu bil še bolje plačal, ko bi bil imel.

Dva otroka, ki sta letala po sobi, sta bila posebno všeč Repoštevu. Poklical je enega, izvlekel iz žepa nekaj kroglic in mu rekel: Glej, kaj ti dam za igračo! Deček vesel seže po njih. Drugi je željno gledal v Repošteva, a si ni upal bliže. Repoštev mu vrže takoj nekaj kroglic v naročje.

Nato se posloví in se vrne s svojimi sanmi v gore. Ko vzamejo črez nekaj časa starši kroglice v roke, spoznajo, da so čisto zlato. Tedaj so bili zelo veseli; kajti bili so od nekdanj revni in so si mogli opomoči le z zlatom. Njih veselje je bilo tako veliko, da so to povedali celo svojemu sosеду, ki je bil tako skop, da jim ni pomagal v največji stiski. Skopuha je to razveselilo in si je hotel še sam na tak način pridobiti denarja. Drugo jutro gre takoj v gore, da bi pripeljal drva. Ker mu pa ni prišel nihče na pomoč, je moral nazadnje sam peljati sani domov.

Kletke. — F. Osojski.

Marica.

Solnčece, z zlatimi žarki	Kodraste laščke obsveti,
V sôbico sêmkaj poglej,	Glej ji v nedolžne oči,
Marico malo mi zbudi,	In le verjêmi, verjêmi,
Hitro podvizaj se k njej!	Solnčece jutranje, mi:

Lepo, prelepo zares si,
Lepše kot čisto zlato,
Toda še lepše je njeno
Čisto nedolžno oko.

Fr.

